

R' Soloveitchik, "It may be said that the concept of confession (viduy) has more than one dimension. It is not an act that has an independent existence, nor is it something that stands on its own. It is, rather, the finale, the conclusion of another act - that of 'repentance'...

Repentance is not a sudden occurrence. It does not begin at nightfall of the eve of the Day of Atonement, just moments before the recitation of confession. Repentance sprouts forth and grows in the course of a long and drawn-out process typified by doubt and speculation, soul-searching and spiritual reckoning. First comes the inner stirring which generates actual repentance. A great gap often intercedes between the idea and the act, for crystallized thinking is the end-product of intuitive, undefined thoughts. They take hold of one in the darkness of night, they emerge from the innermost recesses of the secret self, and man tries to fend off some of them and hide them from himself, not to mention from others. The road that leads from these first stirrings to the actual contemplation of repentance is long indeed, and even then, after the rational idea is clearly formulated in thought, it must be reborn and translated into action... Confession is not something that comes about suddenly, and it is certainly not the mechanical recitation of a set formula - it is, rather, part and parcel of repentance, the climactic finale of a drawn-out, exhausting process. And just as repentance cannot be considered complete until it has brought man to confess, so, too, confession is not valid unless it bursts forth from within the fiery depths of the furnace of repentance."¹

Devarim 18:13

תָּמִים תְּהִיָּה, עִם ה' אֶלְקֶיךָ.

Rashi

תָּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֶלְקֶיךָ. הַתְּהַלֵּךְ עִמּוֹ בְּתַמִּימוֹת, וְתִצְפֶּה לוֹ, וְלֹא תַחְקֹר אַחַר הָעֵתִידוֹת, אֲלֵא כָּל מָה שְׂיָבֵא עֲלֶיךָ קִבֵּל בְּתַמִּימוֹת וְאִז תְּהִיָּה עִמּוֹ וְלִחְלָקוֹ

Tehillim 16:8

שׁוֹיְתִי ה' לְנִגְדֵי תָמִיד: כִּי מִימִינִי, בַּל-אֲמוּט

Bamidbar 28:2-4

צוֹ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם: אֶת-קִרְבְּנֵי לַחֲמֵי לֶאֱשִׁי, רִיחַ נִיחָחִי, תִּשְׁמְרוּ, לְהַקְרִיב לִי בְמוֹעֲדוֹ

וְאָמַרְתָּ לָהֶם--זֶה הָאֵשָׁה, אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לָהּ: כִּבְשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם, עֲלֵה תָמִיד

אֶת-הַכֶּבֶשׂ אֶחָד, תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר; וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי, תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבָיִם

Vayikra 19:18

לֹא-תִקֵּם וְלֹא-תִטּוֹר אֶת-בְּנֵי עַמְּךָ, וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ: אֲנִי, ה'

¹ Soloveitchik on Repentance, p.231-232

ואהבת לרעך כמוך. אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה - Rashi

Avos 1:1

משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים, הוו מתונים בדיו, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סג לתורה

Bartenura

משה קבל תורה מסיני. אומר אני, לפי שמסכת זו אינה מיסדת על פרוש מצוה ממצות התורה כשאר מסכתות שבמשנה, אלא כלה מוסרים ומדות, וחכמי אמות העולם גם כן חברו ספרים כמו שבדו מלבם בדרכי המוסר כיצד יתנהג האדם עם חברו, לפיכך התחיל התנא במסכת זו משה קבל תורה מסיני, לומר לך שהמדות והמוסרים שבזו המסכתא לא בדו אותם חכמי המשנה מלבם, אלא אף אלו נאמרו בסיני

Kli Yakar

כי כל מצות התורה הם על שני סוגים האחד הוא, המצות שבין אדם למקום ב"ה ויסוד לכולם האמונה בה'. השני הוא, המצות שבין אדם לחבירו ויסוד לכלם פסוק ואהבת לרעך כמוך. ומטעם זה היו הכרובים פורשים כנפים למעלה מחוי כלפי מעלה כנגד המצות שבין אדם למקום, ופניהם איש אל אחיו כנגד המצות שבין איש לחבירו

Esther 9:22

כימים, אשר נחו בהם היהודים מאיביהם, והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה, ומאבל ליום טוב; לעשות אותם, ימי משתה ושמחה, ומשלח מנות איש לרעהו, ומתנות לאבנים

Mishnah Yoma 8:9

האומר, אהטא ואשוב, אהטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אהטא ויום הכפורים מכפר, אין יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו (ויקרא טז), עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו), הורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר (ירמיה יז), מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל

Mishlei 3:6

בכל דרכיך דעהו; והוא יישר ארחתך

Michah 6:8

הגיד לך אדם, מה-טוב; ומה-ה' דורש ממך, כי אם-עשות משפט ואהבת חסד, והצנע לכת, עם-אלקיך